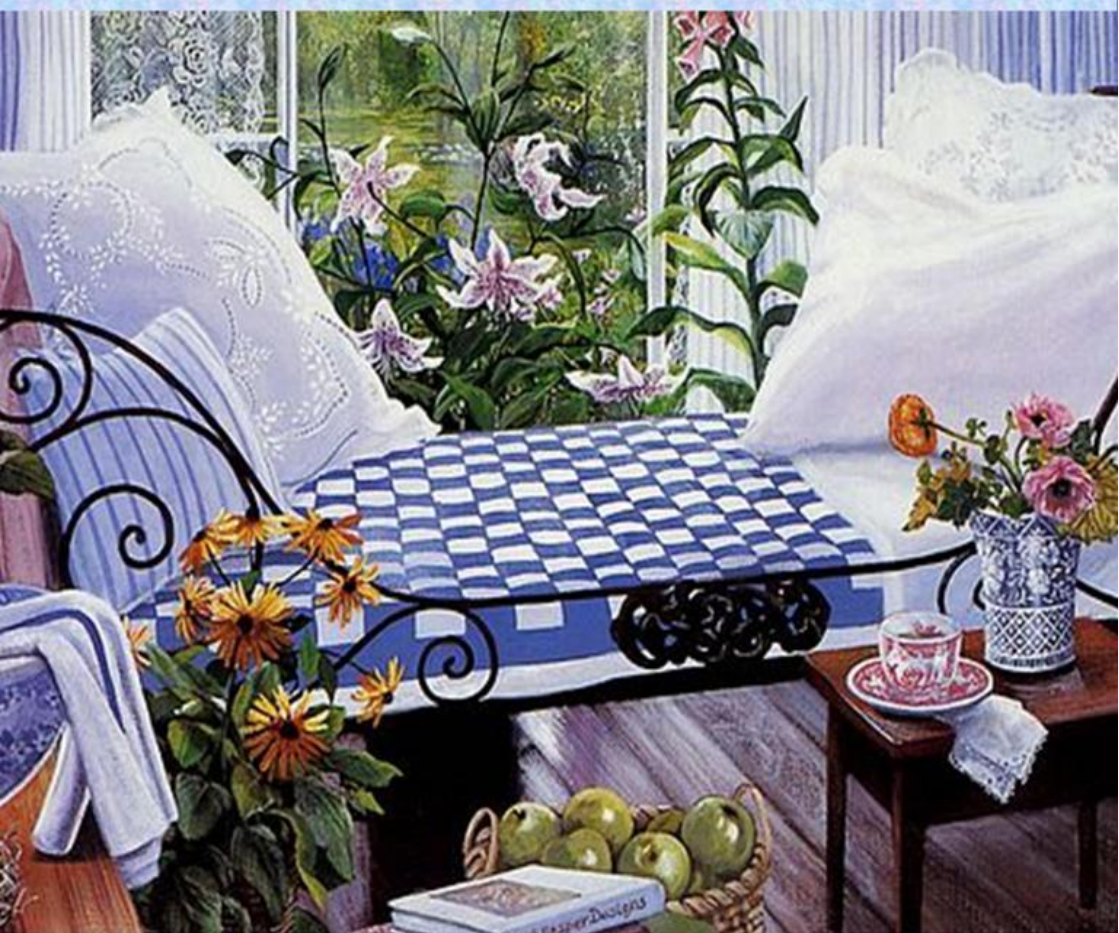

Love Delivery...

น้องท้น้ำหวาน

อัญญะราษ

Love Delivery..ห้องที่ห้าขวามือ

อัญญสรารุญ / AnyaSaran

เขียน

คำนำ

“Love Delivery..ห้องที่ห้าขวามือ” เป็นเรื่องราวของสาวน้อยแสนสวยชื่อว่า ภัทรสา เธอต้องการความสงบในการอ่านตำราเพื่อเตรียมสอบทำงานราชการ จึงขอไปพักในคอนโดมิเนียมใหม่เอี่ยมของพี่ชาย แต่ความเป็นคนหลงทิศหลงทางเป็นประจำ จึงเกิดเหตุการณ์เดินเข้าผิดห้อง แล้วยังโมเมว่าเป็นห้องพักของตัวเอง ยังดีที่เจ้าของห้องตัวจริงคือ ธนวัฒน์ เป็นเพื่อนรักของพี่ชาย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังเกิดเรื่องวุ่นๆ เมื่อเพื่อนของพี่คิดจะแกล้งสาวน้อยหน้าใส ระหว่างที่พี่ชายของเธอต้องไปทำงานต่างจังหวัด แต่ยังคงอยู่ใกล้กลับยิ่งรู้สึกดี จนคนแกล้งชักไม่อยากจะแกล้ง..แต่อยากให้อยู่ด้วยกันอย่างนี้ตลอดไป..แล้วธนวัฒน์จะทำอย่างไรดิเนะ..

ขอขอบคุณที่ช่วยกันร่วมลุ้นและเป็นกำลังใจให้กับเขาทั้งคู่ ขอให้มีความสุขและเพลิดเพลินกับเรื่องราวต่อไปนี้ค่ะ

จากใจผู้เขียน

อัญญุตราญ / AnyaSaran

1...

เสียงอึกทึกที่ได้ยินมาจากบ้านฝั่งตรงข้าม ทำให้ภรรยา ต้องวางหนังสือในมือลงเป็นรอบที่เท่าไรแล้วไม่รู้ เธอรู้แต่ว่าตอนนี้ แพบไม่มีสมาธิจะอ่านหนังสือเอาเสียเลย เหลือเวลาอีกเพียง อาทิตย์เดียวก็จะต้องไปสอบอยู่แล้ว เป็นการสอบเพื่อบรรจุเป็น ข้าราชการอย่างที่มารดาของเธอขอร้องให้ไปลองดู

หลังจากเพิ่งจบปริญญาตรีหมาดๆ และตระเวนสมัคร งานตามบริษัทเอกชนไว้สองสามแห่ง ขณะอยู่ระหว่างรอรับการ พิจารณาเข้าทำงาน บังเอิญคุณนิตามารดาของหญิงสาวได้ทราบ ข่าวคราวจากหมู่เพื่อนฝูงว่าหน่วยงานราชการแห่งหนึ่งกำลัง

เปิดรับสมัครให้ทำการสอบเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการ ซึ่งท่านมีความนิยมชมชอบเป็นการส่วนตัวอยู่เป็นทุนเดิม ถึงเงินเดือนจะน้อยกว่างานเอกชนแต่ก็ดูมีความมั่นคงมากกว่าจึงเอ่ยปาก

ขอร้องแกมบังคับลูกสาวให้ไปลองทดสอบ ภัทรสาจึงต้องไปหาซื้อคู่มือการสอบเป็นข้าราชการมานั่งค้นคว้าหาอ่านเป็นการด่วน

พอความรู้สึกว่าคาญกับเสียงรบกวนถึงขีดสุด หญิงสาวจึงตัดสินใจเก็บหนังสือเข้าไปในกระเป๋าเป้ พร้อมทั้งลงมือเก็บเสื้อผ้าอีกสองสามชุดใส่ลงไปด้วยก่อนจะเดินลงไปชั้นล่าง

“แม่คะ..สาขอไปค้างที่คอนโดฯ พี่พงศ์นะคะแม่”

หญิงสาวรีบออกมารดาเมื่อหอบหิ้วกระเป๋าลงมาเจอท่านหน้าห้องครัว

“อ้าว..ทำไมล่ะลูก อยู่ๆ ก็จะไปเลยหรอ”

“ไม่ไหวแล้วค่ะ บ้านโน้นส่งเสียงหนวกหูอีกแล้ว ไม่รู้จะอ้างงานฉลองอะไรกันอีก”

“ดูเหมือนคุณป้าบ้านโน้นเขาจะไม่อยู่หลายวันนะ อยู่กันแต่พวกเด็กๆ ้วยรุ่นทั้งนั้น คงถือโอกาสนัดเพื่อนกันมาเหมือนเคย”

“งั้นสาขอไปหาพี่พงศ์นะคะแม่ หอบเอาหนังสือไปอ่านด้วย คงจะค้างสักสองสามวันคะ”

คุณนิดาพยักหน้า

“ไปเถอะ เออ..วันนี้แม่ทำแกงมัสมั่นไก่ไว้มือเย็นกับขนมทับทิมกรอบเพิ่งเสร็จพอดี เดี่ยวตักไปเผื่อพี่เขาด้วยนะ”

หญิงสาวหยิบกุญแจรถ ขณะที่มารดาตักเสียบึงใส่ลงกล่องบรรจุอาหารมิดชิดให้ชุดใหญ่

“อู้ยเยอะขนาดนี้เลยเหรอคะแม่”

“ก็เพื่อทั้งเราทั้งตาพงศ์ไง แล้วนี่รู้เส้นทางแน่นอนลูก ยังไม่เคยไปไม่ใช่หรือเรา”

“ยังคะ..ช่วงพี่พงศ์ย้ายข่าวของเดือนก่อน สาไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อนพอดีไงคะ จากนั้นก็รุ่นๆ เรื่องตระเวนสมัคร

งานเลยยังไม่ได้แวะเข้าไปสักที แต่ที่พึ่งศบอชื้อตักบอกทางไว้
นานแล้วคะ แหม..คอนโดฯ โครงการดังคงหาไม่ยากหรอก”

“ซัปรดดี ๆ แล้วกันนะลูก”

เมื่อมาถึงคอนโดมิเนียมชื่อดังที่มีโฆษณาปรากฏอยู่บน
หน้าจอโทรทัศน์บ่อยๆ ภัทรสาก็ต้องหอบข้าวของพะรุงพะรังลง
จากรถยนต์ส่วนตัว ขึ้นลิฟต์เพื่อไปยังห้องพักของพี่ชาย

พงศธรพี่ชายของเธอตัดสินใจซื้อห้องพักที่นี่และย้ายเข้า
มาอยู่เมื่อเดือนก่อน เพราะต้องการหาที่พักใกล้ที่ทำงานของเขา
ซึ่งเป็นบริษัทอยู่ในย่านธุรกิจใจกลางเมือง หญิงสาวรู้แต่ว่าพี่ชาย
ของเธอซื้อได้ในราคาถูกเป็นพิเศษกว่าลูกค้าทั่วไปเพราะเจ้าของ
โครงการเป็นญาติของเพื่อน และเพื่อนของเขาก็พักอยู่ที่นี่
เช่นเดียวกัน

แต่ภัทรสาเพิ่งจะมาคอนโดมิเนียมแห่งนี้เป็นครั้งแรก
เพราะช่วงวันที่พี่ชายเธอขนย้ายข้าวของมาอยู่เป็นวันที่เธอเพิ่ง

สอบเสร็จใจใหม่ๆ จึงนัดแนะกับเพื่อนๆ ไปเที่ยวต่างจังหวัดกันตอน
นั้น

พอลิฟต์เปิดออกที่ชั้นเจ็ด ภัทรสาก็ชักจะยั้งงเพราะ
ความหลงทิศทางอันเป็นลักษณะนิสัยประจำตัว จำได้แต่ว่าเป็น
ห้องที่ห้าทางขวามือ..ของชั้นเจ็ด..ตามที่พี่ชายเคยบอกไว้

ไปทางนี้ละซี หนึ่ง..สอง..สาม..สี่ อ๊ะ..ถึงแล้วห้องที่ห้า
“พี่พงศ์..พี่พงศ์คะ”

หญิงสาวเรียกพี่ชายไปด้วยขณะยกมือขึ้นเคาะบานประตู
หน้าห้อง แต่ภายในนั้นกลับเงียบสนิท ไม่มีเสียงตอบรับ

“เอ..ประตูไม่ได้ล็อกนี่นา”

เมื่อไม่ได้ยินเสียงตอบรับจากข้างในจึงลองขยับลูกบิด
ประตูดู แล้วก็ปรากฏว่ามันไม่ได้ล็อกจึงสามารถเปิดเข้าไปได้
โดยง่าย

“สะเพร่าจริงพี่ชายเรา ดีแต่คอยเตือนน้องอยู่ได้” นึกบ่นใน
ใจ

พอเข้าห้องได้ภัทรรสาก็รีบตรงไปวางข้าวของลงบนโต๊ะ
ด้านใน ส่วนสำหรับทำครัว ก่อนจะออกเดินสำรวจรอบห้องพักใหม่
บรรยากาศสบายดีเหมือนกัน มีระเบียงกว้างขวางเขียว..
เห็นทิวทัศน์เมืองกรุงชัดเจนดีจัง..ตอนกลางคืนคงจะสวยไปอีก
แบบ พี่ชายเราก็เข้าใจเลือกเหมือนกันนะเนี่ย

หญิงสาวกำลังมองดูรอบๆ ห้องเพลินอยู่..แล้วบานประตู
ด้านหนึ่งซึ่งคงเป็นห้องนอนหนึ่งในสองห้องก็เปิดผลั้วะออกมา

“ว้าย..”

ภัทรรสร้องเสียงหลงเมื่อเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ซึ่งไม่ใช่
พี่ชายของเธอแน่ๆ ยืนอยู่หน้าประตูห้องนอน และเธอคงจะไม่ร้อง
เสียงดังขนาดนี้หรอก..ถ้าผู้ชายคนนั้นจะแต่งกายด้วยชุดปกติ
ธรรมดากว่านี้ แต่ที่ทั้งเนื้อทั้งตัวของเขามีเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียว
นุ่งห่มท่อนล่างไว้เท่านั้น

“เฮ้ย..คุณเข้ามาได้ไงเนี่ย” น้ำเสียงห้าวของชายร่างสูง
โบหน้าคมเข้มอะอะขึ้น

ธนวัฒน์ก็ตกใจไม่แพ้กัน เมื่อโผล่ออกมานอกห้องนอน
เพราะคิดว่าได้ยินเสียงกุกกักเบาๆ แล้วเขาก็เจอกับหญิงสาว
แปลกหน้าที่ถือวิสาสะเข้ามาในห้องพักผ่อนตัวของเขา

ก่อนหน้านี้ชายหนุ่มฆนกระถางต้นไม้..ต้นเล็กต้นน้อย..
ออกจากรถขึ้นมาไว้บนระเบียงห้อง เพื่อจะเตรียมจัดเป็น
สวนหย่อมเล็กๆ ยามว่าง ทำให้เสื้อผ้าของเขาเปื้อนไปหมด..แถม
อากาศบ่ายนี้ยังร้อนอบอ้าวน่าดู เลยเข้าไปอาบน้ำเสียหน่อยแก้
ร้อน

เขาโทร.สั่งพิชซ่าเจ้าประจำไว้เพื่อเป็นมื้อกลางวัน กะว่า
วันนี้จะไม่ออกไปไหนอีกแล้วหลังจากที่ออกไปหาซื้อต้นไม้เมื่อ
ตอนสาย ไหนๆ ก็เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ทั้งที..นอนนอนพักอยู่กับ
บ้านให้สบายเสียหน่อย

ธนวัฒน์วางเงินไว้ที่โต๊ะเล็กข้างประตูห้อง..เพื่อเด็กที่มา
ส่งพิชซ่าจะได้หยิบไปได้เลยอย่างที่เคยทำกันไว้ประจำจันท์กัน
เขาเลยปลดล็อกลูกบิดประตูไว้ระหว่างเข้าไปอาบน้ำ

ญาติของธนวัฒน์ที่เป็นเจ้าของโครงการคอนโดฯ แห่งนี้
รับรองไว้แข็งขัน..เรื่องระบบรักษาความปลอดภัยชั้นเลิศ เขาเลย
วางใจไม่คิดกังวลและรู้ว่าตัวเองใช้เวลาอาบน้ำไม่นานเท่าไร
ปลดล็อกประตูไว้เพียงครู่เดียวคงไม่เป็นไร

แต่ชายหนุ่มไม่คิดเลยว่าจะมีใครหลงเข้ามาในห้องของคน
อื่น..พร้อมด้วยท่าทางราวกับรู้จักเจ้าของห้องเป็นอย่างดีขนาดนี้
แต่จะรีบไล่ออกไปก็ดูจะเสียมารยาทอะไรอยู่ แถมแขกที่ไม่ได้รับ
เชิญของเขาคนนี้ก็ป็นสาวน้อยหน้าตาสวยน่ารักซะด้วย แม้ว่า
เจ้าตัวจะกำลังส่งสายตาดูตื้นตระหนกสีหน้าแดงจัดอยู่ก็ตาม

“นี่คุณ..จะยืนถามอยู่อย่างนี้อีกนานมั๊ย ฉันไม่อยากเห็นซี
เปลือย..เดี๋ยวตาเป็นกุ้งยิง”